

Ontsporing

In hoofdzaak is het christendom opgezadeld met vijf foutieve beelden:

1. Met een foutief Godsbeeld (drie-eenheid)
2. Met een foutief zelfbeeld (erfzonde, onsterfelijke ziel, verkiezing en verwerping)
3. Met een foutief naastenbeeld (alle rassen van Noach, geen oog voor de verstrooide 12 stammen Israëls, als heidenen, etc.)
4. Met een foutief wereldbeeld (democratie, wereldrijken, gene oog voor de wederoprichting van het Koninkrijk met Israel)
5. Met een foutief beeld van het verleden en de toekomst (evolutie, zesduizend jaar, hemel/hel)

Wij zullen het in deze studie meest hebben over het verleden! En wel om foutieve beelden op te sporen en te zoeken naar het juiste beeld.

In den beginne ging het reeds fout.....!

Wat ging er dan fout? Wel, met de juiste vertaling van het allereerste woordje dat in de Bijbel staat geschreven. *Gen.1:1 In den **beginne** schiep God den hemel en de aarde.*

De meeste, ja bijna alle vertalingen, hebben het Hebreeuwse woordje Be-rashit vertaald en gezien als een tijdsaanduiding.¹ Dat is echter onjuist en niet in overeenstemming met andere schriftuurplaatsen.

Het woordje Be-rashit betreft een zaaksaanduiding en wijst naar de Schepper (Almacht). Het woordje be-rashit had vertaald dienen te worden door “beginnel”, niet door “in den beginne”. De eerste letter van rashit is de r, de ros, het hoofd of begin. Rashit ziet op het werkzame beginsel der schepping. Dat zelfde vinden wij terug in:

Spr.8 22 *JHWH bezat Mij in het beginnel Zijns wegs, voor Zijn werken, van toen aan.*

23 *Ik ben van eeuwigheid af gezalfd geweest; van den aanvang, van de oudheden der aarde aan.* 24 *Ik was geboren, als de afgronden nog niet waren, als nog geen fonteinen waren, zwaar van water;*

¹ In Het Verbondsboek van M.J. Wetberg staat de volgende vertaling: *Eens was het een Almacht die toen het land nog ordeloos was; toen duisternis de diepten toedekte en een oerstorm het water beroerde, aanzicht gaf aan de hemel en aan het land, doordat een Almacht sprak: Er zij licht!*

25 *Aleer de bergen ingeest waren, voor de heuvelen was Ik geboren.*

26 *Hij had de aarde nog niet gemaakt, noch de velden, noch de aanvang van de stoffes der wereld.*

27 *Toen Hij de hemelen bereidde, was Ik daar; toen Hij een cirkel over het vlakke des afgronds beschreef;*

Spr.9:1 ¶ De opperste Wijsheid heeft Haar huis gebouwd; Zij heeft Haar zeven pilaren gehouwen.

Er is hier sprake van een Opperste Wijsheid, die Haar huis bouwde op 7 pilaren, en van een “beginnel” dat Jahweh bezat. Dat ziet onmiskenbaar op JHWH Zelf als Schepper, zie:

Jesaja 43:1 Maar nu, alzo zegt de HEERE, uw Schepper, o Jakob! en uw Formeerder, o Israel! vrees niet, want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn.

Jesaja 43:15 Ik ben de HEERE, uw Heilige; de Schepper van Israel, ulieder Koning.

JHWH als Logos is het Beginnel door Wie alle dingen geschapen zijn. Door dit Beginnel is de aarde gegrond en zijn de hemelen uitgebreid.

Dat is de Almacht als Eénheid en uit die éénheid is de mathematische veelheid voortgekomen, zoals te zien in de Fibonaccireeks. Uit de chaos is de perfectie en orde voortgekomen door een alles ordenend Beginnel. Dit ordenend Beginnel is gerelateerd aan de Gouden Snede.

De cirkel is het symbool van de éénheid. De hemellichamen zijn symbolen van deze eenheid, bolvormig en rond. Het Egyptische ANKH-symbool bevat de tekenen van de symbolische eenheid, en de veelheid en het eeuwen durende. De Gulden Snede is door de pythagoreeërs omstreeks 580 v.Chr. ontdekt. Hun symbool was de vijfpuntige ster, het pentagram, waarin 22x de Gulden Snede aanwezig is.

Elk patroon in de natuur is een intrigerend raadsel, waarbij wiskunde ons helpt de raadsels op te lossen. Onze wereld is op wiskundige fundamenten gebouwd. Ons gehele leven wordt door wiskunde beheerst, zonder dat wij dat dagelijks beseffen. Zonder wiskunde zou de schepping en alle leven er niet zijn. De Schrift stelt ons de Schepper dan ook voor als een groot Wiskundige, in

Spreuken 8:27 Toen Hij de hemelen bereidde, was Ik daar; toen Hij een cirkel over het vlakke des afgronds beschreef;

Wiskunde en geometrie weerspiegelen de essentie van de fysieke werkelijkheid. De natuur zoals wij die kennen is wiskundig in essentie. Wij zien dan ook de wereld als één groot mechanisme, waaruit onze “mechanische” denkwijze is ontstaan.

Wij kennen de natuurwetten, afgeleid uit de natuurkundige inzichten die wij in de loop der eeuwen ontvingen. De mechanische denkwijze gaat uit van de materie, van de stof.

In onze wereld en in de ganse schepping is álles geordend naar een vast principe. Maar helaas is "gezond" verstand niet voldoende en toereikend om de ganse schepping te begrijpen. Er is veel en veel meer dan hetgeen wij zien en waar kunnen nemen.

Vanuit de quantum-fysica kunnen wij leren dat op het niveau van de micro- en macrocosmos onze natuurkundige inzichten niet meer opgaan. Over deze materie is een merkwaardig boek geschreven door Menas Kafatos en Thalia Kafatou, beiden fysicus, "Looking in, seeing out: cosmos and consciousness". Hun conclusie is, dat de fundamentele eigenschap van de kosmos daarin bestaat, dat er een ongedeelde eenheid heerst.

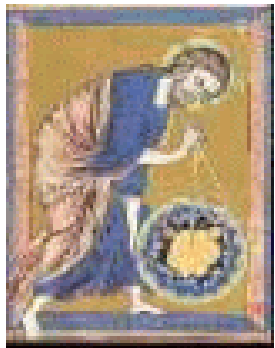
Wetenschappers zijn van deze eenheid zélf slechts een miniem klein deel, dus kunnen zij nooit een totaalbeeld weergeven van het grote geheel! Dat moest hen en ons wel doen uitroepen: Hoe groot zijt Gij!

Wij dienen Hem te kennen in al onze wegen. Wij zien dat het Beginsel van JHWH zich overal in de natuur vertoont in een ongekende schoonheid, veelheid en regelmaat.

Het kosmische ongelijkheid-principe

In de universiteitsuitgeverij te München is eveneens een hoog explosief boek uitgegeven van Theodor Sousek: "Ongelijkheid: van oer-atoom tot Kosmos --- het sneeuwvlokprincipe". De schrijver geeft zijn ontdekking van het ongelijkheidsprincipe als een universeel constante in de ganse wereld, voor de grondformule van het dynamische bewegingsstelsel.

In het kleinste der microkosmos tot in de grote Galaxie ligt er een fysieke grondwet dat niets gelijk is. 2600 Jaar voor onze tijdrekening wisten Heraclitus en zijn school Leukipos dat er in de kosmos geen twee dingen gelijk zijn. Geen twee bladeren van een boom zijn gelijk; geen twee vingerafdrukken op aarde zijn gelijk. Geen twee cellen zijn gelijk; geen

De Schepper met passer

twee atomen zijn gelijk. Zelfs het eiwit DNA van ieder mens in zijn genen is ongelijk, zelfs bij één-eiige tweelingen!

Wij zijn gewoonweg uniek, één te midden van vele "gelijksoortigen". Van alle sneeuwvlokkristallen zijn er geen twee gelijk!!

Hr. Soucek overziet in zijn boek de consequenties van de ongelijkheidsconstante voor de natuur van de mathematica over de fysica, chemie en biochemie. Aan alle gebeuren in het universum ligt dezelfde wet van de dynamiek van het oer-atoom ten grondslag.

De directeur van het Max Plank instituut in Schlitz-Hessen: Prof.dr.J. Illies zegt: "De ontdekking van het ongelijkheidsprincipe door Soucek geeft de Copernicaanse omwenteling voor de biologie en evolutieleer. Hiermee wordt voor het eerst in de geschiedenis het onopgeloste raadsel van het Darwinisme opgelost."

Een oerknal kan niet hebben plaatsgehad, en de materie kan niet in rusttoestand komen, en ook kan de Albeweging in de cosmos niet tot stilstand komen. Materie kan niet energieloos/tijdloos worden. Er is een grondwet in het scheppingsplan die álles regelt. Er is ongelijkheid, doch er zijn wel soorten en rassen die dezelfde eigenschappen vertonen en hoofdkenmerken hebben. Elk ras, elke soort heeft een eigen DNA/RNA-code/atoomgetal. Mengen van rassen is alchemie, het doen beëindigen van de soort. Van vermenging kan men dergelijke wangestalten krijgen, zie afbeelding:

Misbaksel, reptiel met mensenhoofd

Egypte, de oude wijsheid

Het is goed om via de oude wijsheid der Egyptenaren na te gaan hoe er parallellen lopen tussen Egypte en Israël, dat in Egypte haar leerschool heeft gehad. In Egypte is het Amen-Ra en Isis. In Israël is het Is(sis) Ra en El(ohim). En titels van de Zoon van Elohim in Egypte zijn: Zoon van Amon-Ra, is gelijk aan de joodse Aioon Soph, de Alalu-Ea der Sumeriërs. Ea is de naam van de Akkadische god der wijsheid. Van Alalu-Ea komt het Hallelujah in Israël. De joodse Ain-Soph (het niets) is nooit gezien als zijnde de Schepper-god.

De Logos wordt gezien als de Schepper, welke stond naast de Onbegrensde Eén, het Oneindige Niets én Alles! Allahu of Alalu wijst tevens naar het Allah Akbar van de Islam (God is de grootste).

De Egyptische Amun (verborgen) Rae (gedachte) is de Schepper-god.

Farao noemde Jozef: Zafnath-Paäneah, Gen. 41:45. Dat betekent: "De ademhaling van Ea's gezicht, de onzichtbare god die nu zichtbaar is geworden". Zet-en-aph = Hij wie genoemd is

Pa'aneah = Pa(pa) = vader, of Pi= 3,14, het beginsel van het leven (Ankh). Het oog van Ra = wijsheid, de zon in de blauwe lucht. De zon is de cirkel, waarvan pi = 3,14; omtrek, = $\pi \times d$.

Het kruis is eveneens een zeer oud symbool, en geeft dezelfde symboliek weer als het Ankh-symbool, het symbool van het eeuwige leven. In Noorse runen is het kruis ontdekt als Yole, Eohl, Algiz, namen met een Hebreeuwse achtergrond. Ook de Caduceus of slangenstaf, een van de oudste symbolen, heeft deze betekenis. Van oorsprong is dit symbool afkomstig van de Syrische Anunnaki - scheppergod Enki. De caduceus is terug te vinden in de kabbalistische levensboom.

Wij zien hieruit hoe men oudtijds zich de Schepper en het levensbeginsel voorstelde, nl. de blauwe lucht Ra, waar het oog van Ra, de zon boven het water van de Nijl als levensrivier verrees. De Nijl was als de ziel des levens (Ba). De Nijl is slangenvormig. Wanneer de zon verrees boven de horizon en haar lichtstralen over het water liet vallen, weerspiegelde dat één kronkelende massa, het oer-beginsel. Arenden (de vleugels aan de Caduceus) droegen giftige slangen in hun bek weg, zodat er genezing kwam. God in de vorm van een adelaar, bracht genezing. De ziekte werd in de vorm van een giftige slang verwijderd.

Osiris, Isis en Horus

Caduceus

ANKH teken

Afbeelding Nijl

Ankh of Enki vertegenwoordigt een zittende godheid met een baard, dragend een hoofdeksel met horens. Stromen water vloeiden van onder zijn armen uit. Enki was de god van het aardse levende water en werd geassocieerd met wijsheid, magie en kunst en wetenschappen van samenlevingen.

Ka is in het Egyptisch geest, levensbeginsel. Ba is de ziel, de bezieling. De hiëroglief voor Ka is, twee omhoog stekende handen met palmtakken, zie Ps.63:4.

Juda was de sterkste van zijn broers en werd met een leeuw vergeleken. In Egypte hadden de Israëlieten de Sfinx gezien, het beeld van de levende schepper en de sterfelijke koning. Isis, Osiris en hun zoon Horus vormden een driespan, waarvan de latere christenen hun drie-eenheidsleer hebben overgenomen. Horus, als zoon der gerechtigheid, zoals in Mal.4:2 beschreven, met genezing onder zijn vleugelen (Caduceus).

Horus wordt ook Horus van de Horizon genoemd, de zon als cirkel, die de aarde licht geeft, de bemiddelaar tussen hemel en aarde, zoals de Logos.

Horus als Harmakhis (sfinx) personificeerde de opkomende zon, het verrijzende leven. Op 25 december vierde men zijn geboorte, de terugkeer van de zon, de zoon van de hemelkoningin Isis. Dit werd later het Kerstfeest der christenen.

De Farizeeën geloofden wél in de opstanding der doden, zoals ook de Farao's dat geloofden. Farizeeën komt van Pharaoh-zieners, dus profeten van Farao. Kronen van de Farao's gelijken op de kronen der pausen. Myters van Kardinalen gelijken op de myters van de Egyptische priesters. En kerken zijn als piramiden, gebouwd met een obelisk ervoor, een toren

als phallus symbool. Er bovenop dikwijls een kruis, symbool van eeuwig leven, of een haan, symbool van de duivel. Dat kruis heeft de betekenis van een samenstand of conjunctie van 4 grote planeten.

Hathor, het oog van ra, de moeder van de hemelgod Horus, werd later Isis. Hathor of Chator, daar leest men het woord Chato(r)liek gemakkelijk in.

Elohim is groot en wij begrijpen het niet, zie Job 36:26. Hoe onnaspeurlijk zijn Zijn wegen, Rom.11:33. Juist in heel simpele zaken heeft Hij Zich uitgedrukt in Zijn scheppings producten: In de minerale wereld, in de fossiele wereld, in de kristallen en hun vormen. In de plantenwereld, de flora en ook in de fauna. De bouw en vorm van planten, bomen, zaden en bloemen. In de dierenwereld, de biologische en zoölogische wereld, kleine insecten tot grote olifanten. En in de mensenwereld, met daarboven het hemelruim, de grote kosmos met vele sterrenstelsels. Waar overal beginsels zijn te ontdekken, wetmatigheden, basisvormen en structuren.

Wanneer wij mensen iets gaan bouwen, nemen wij een uitgangspunt, een basis, vanwaaruit de verdere bouw volgt. De Schepper heeft ook de schepping gemaakt volgens zekere uitgangspunten, basiswetten. Hijzelf is het Beginsel, het principe van álles. Uit Hem, door Hem en tot Hem zijn álle dingen, Rom.11:36. De kringloop is door Hem uitgedacht, om het vergankelijke op het hogere plan van het onvergankelijke te brengen.

Uit het Beginsel als volkomen eenheid en gelijkheid, is de dualiteit en veelheid ontsproten, zodat er in de kosmos een ongelijksheidsprincipe heerst. Die veelheid en ongelijkheid draagt áltijd het stempel van haar oorsprong, van de éénheid, nl. de Gulden Snee of Phi. Dit is pas “Intelligent design”!

De tegenpool van het Beginsel

Een Hoofdengel -en eenderde deel der Engelen is hem gevolgd- is in opstand gekomen. Zij hebben hun **beginsel** niet bewaard, zie 2Petr.2:4.

Judas 1:6 En de engelen, die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hun eigen woonstede verlaten hebben, heeft Hij tot het oordeel des groten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard.

Beginsel volgens Strongs: 746 ar'che, AV-beginning, principality (een arche is een vlamboog, een elektrische brug van vonken)

De kwade engelen hebben hun woonplaats verlaten, de planeet der goden waarop zij eertijds woonden, het hemelse Jeruzalem.

Zie Strongs 3613 oike'terion,

1) woonplaats, woning

1a) van het lichaam als woonplaats van de geest

Tegenover het ordenend principe als Beginsel is een tegenpool opgestaan, het On-beginsel en het beginselloze, dat is het verval, de destructie. De machthebber en leider daarvan wordt wel satan, duivel, diabolos, mensenmoorder en aartsleugenaar genoemd. Waar tegengestelde krachten aan het werk gaan, ontstaan botsingen, wrijvingen, daar is lijden, strijd, oorlog, deining en allerlei kwaad, met als gevolg chaos.

Fysici bekennen dat er in de natuur, in de gehele kosmos een sturend “iets” aanwezig is en er in werkelijkheid geen toeval bestaat en de schepping niet het product van iets toevalligs is. Wij weten vanuit de Bijbel dat wat zij een “sturend iets” noemen, in werkelijkheid het werk van JHWH is.

De rivaal en tegenstander (=satan) van dit “Sturend Beginsel” wil alles in de war sturen. Hij heeft geen positie of stelling genomen in de waarheid. Overall tracht hij een ándere richting aan te geven, alles van de rechte weg af te brengen, en probeert de gehele scheppingsorde in het honderd te laten lopen. Hij bracht ook via Nachash Eva en Adam van de rechte weg af door hen te verleiden (in het Grieks panourgia). Zijn werk is negatief, dwarsbomend. Door zijn tegenwerking is er chaos ontstaan in de oorspronkelijke schepping. De prachtige schepping uit de voortijd die wordt geschat op 4 tot 4,5 miljard jaar -want Elohim scheidt alleen prachtige dingen- is door kwade invloeden van Rahab/Bafomet tot een chaos en woestijn geworden (woest en ledig).

Hij is een grote revolutie-veroorzaker, en voert zijn strijd met het pentagram 1/5e deel gedraaid, zodat de twee punten naar boven wijzen, waarin de kop van Baphomet getekend is. Het Pentagram is het symbool van perfectie, volmaaktheid, waarin 22x de Gulden Snede aanwezig is, als uitdrukking van het álles Ordenend Beginsel.

Rahab, Leviathan en Behemoth

Uit diverse Schriftuurplaatsen kunnen we lezen dat er bij de “scheppingsweek” een strijd is geweest, een strijd tegen de zonde en chaos, die door de gevallen engelen was ontstaan.

In Ps. 89, Job 9:13, 26:12 en Jes. 51:9 lezen wij van Rahab. Wie was die Rahab, en in welk verband wordt hij genoemd? Rahab is Elohim's tegenstander en wordt in al die Schriftplaatsen in verband gebracht met de schepping. Elohim strijdt tegen Rahab en diens helpers en overwint. Elohim onderwerpt Rahab om te tonen, dat Hij groot is en niemand zich ooit boven Hem kan uitwerken, noch Hem kan overwinnen. Rahab is een vijandelijke geestelijke macht, die zich meestal incorporeert in dieren, wereldmachten of koningen. Hij wordt nooit ineens vernietigd, maar wel overwonnen en regelmatig ontkracht. De helpers van Rahab krommen zich in Job 9:13, wat ziet op hun onderworpenheid; dit houdt het Hebreeuwse sj-ch-ch in, en niet een totale vernietiging. De zee treedt in de Rahabteksten op als bondgenoot van Rahab, maakt onrust en gevaar. Elohim stilt de zee, brengt vrede en rust. Naast deze Rahab treedt Tannien op, wordt in Gen. 1:21 een dier genoemd, en in Jes. 27:1 een wezen. Ook de Leviathan treedt steeds in verband met deze Rahab en Tannien op, en wordt in Ps 73, 104 en in Job 3:8 en in Jes. 27:1 betrokken bij Elohim's daden.

In Job 3 is Leviathan een macht die door dagvervloekers en levenshaters kan worden opgehitst. Rahab en Leviathan zijn bijzondere vijanden van Elohim, en t.o.v. deze vijanden lezen wij van Elohim enige gemoedsgesteldheden, nl. in Job 9:13 Elohim's toorn; in Job 26:2 Elohim's beleid; in Ps. 74 en 89 het stillen der zee (dit zijn daden Elohim's); in Job 36:12 en Jes. 51:9 het verstrooien en verbrijzelen van Rahab en zijn vijanden; in Jes. 51:9 lezen we speciaal het doorboren en verpletteren

Rahab

van de koppen der Tannieniem en Leviathan. Jahweh staat lijnrecht t.o.v. RHB, Rahab. De radix van RHB betekent in het Hebreeuws "onstuimig zijn", "verwarring brengend". De naam Rahab komt altijd zonder lidwoord voor, wat wijst op een hoge ouderdom van die naam. Rahab is als woord en naam synoniem en gelijk aan het Griekse Saataan (bestrijder, tegenstander, bestormer). Deze tegen Elohim-vijandelijke machten worden tegelijk wel eens "draak" genoemd in Openbaring 12. Dit alles wijst op een strijd van Elohim bij de schepping, een strijd die nooit wetenschappelijk is vastgesteld, maar waarvan men wél de sporen heeft ontdekt, en ze is ons door Elohim geopenbaard.

Genesis 1 is een zeer korte beschrijving van een geweldig groot feit, ja, aantal feiten. Dit korte bestek is dermate uitgebalanceerd, dat we iets dergelijks bijna in geheel de Bijbel niet kunnen terugvinden. Een procesverbaal van een klein verkeersongeluk is meestal 3x zo groot, en een verslag uit de oorlog in Irak is heel wat uitgebreider.

Elohim schiep in een begin de hemel en aarde, de hemel en al wat daarin is, nl. de Engelen. Een Engel verheft zich tegen Elohim en valt, met een gedeelte der lagere engelen en heet Rahab (Lucifer of Satan). Door Zijn val werd de aarde choosjek, dat is duisternis, iets afkerigs, iets dat de totale ondergang tegemoet gaat. Er was op die mooie aarde nu niets aantrekkelijks meer, de storm zweepte de wateren op. De hovaardige

Rahab is de gevreesde verschijning in dit woeste toneel, Elohim strijdt nu met hem tegen die woestheid, chaos en duisternis, Elohim sprak: Daar zij licht. Dit is een machtswoord tegen Rahab en Leviathan. Er was grote strijd, het ging er bij de (her)scheppingsweek niet zo zachtjes aan toe. Bij de eerste schepping van Gen. 1:1 en 2 lezen we niet dat Elohim zegt: het is zeer goed, dat zegt Elohim pas ná de (her)scheppingsweek. Rahab wàs wel goed, maar is slecht geworden, werd Elohim's tegenstander. Hij maakte de aarde woest en ledig, waarop Elohim ten laatste tegen Hem de strijd aanbindt, hem overwint, maar niet vernietigt. Elohim kon aan de zonde (chaos) en haar gevolgen niet voorbijgaan, daarom knoopt Hij de strijd aan door te ordenen, te scheppen, te zeggen: Daar zij Licht. En dat ordenen voltrekt zich via of door hét ordenend Beginsel. En ziet, het was zeer goed. Adam krijgt de opdracht de hof te bewaren, maar wordt door de list van Nachash (als satan = tegenstander) om de tuin geleid (panourgia van de rechte weg afbrengen) en ten val gebracht. Nu schijnt hij wederom machthebber en initiatiefnemer te zijn. Nee, Elohim ontketent ook nú weer de strijd, en zegt: "Ik zal vijandschap zetten tussen uw zaad en haar zaad, enz.". Uit de eerste strijd komen de strijdkreten: "Daar zij licht, etc.". Met daarbij de overwinningskreten: "Het is zéér goed (geslaagd)".

Uit de tweede strijd komen de strijdkreten: "Ik zal vijandschap zetten tussen ...". en de overwinningskreet: "Alles wordt nieuw".

Uit de laatste strijd komen de strijdkreten: In de opening der 7 zegels en bazuinen, met overwinningskreten als: "Het is geschied, de Koninkrijken

der wereld zijn geworden van Jahweh. Nu is de zaligheid van Elohim; want de verklager der broederen is neder geworpen. Hallelujah”. Aldaar zal geen vervloeking en nacht zijn.

Rahab maakte bij de verleiding van Eva en Adam gebruik van een soort wezen met de naam Nachash (vertaald door slang). Rahab maakte gebruik van grote zeedieren (dyno’s), wriemelende slangen, grote zeemonsters, waarvan enkele skeletten opgegraven zijn. Zij vormden in de zee een macht tegen Elohim. Elohim overwon ze, heeft hun koppen verpletterd en is toen begonnen met de (her)scheppingsweek. De tijd van dat gevecht, de duur van die woest-woording is door niemand na te gaan. Wij weten slechts wat Elohim ons geopenbaard heeft, en wat de aarde ons aan opgravingen opent. Nogmaals, de natuurwetenschap kan niet strijdig zijn met de Heilige Schrift, indien ze maar rekening houdt met deze strijd van Elohim, waarin JHWH Overwinnaar is geworden. De Bijbel is echter geen wetenschappelijk boek.

Baphomet

Rahab, ook wel Bafomet of Baphomet, is een soort bok-god, hermafrodit, dus tweeslachtig. Hij zou de woordvoeder der goden zijn geweest en een eigen religie hebben opgericht met eigen mysteries. Daarin wordt de levenskracht aanbeden, zoals deze zich voorzet via geslachtelijkheid. Bafomet is een reproductief wezen onder de goden en zou andere biologische partners hebben bevrucht, waaruit een eigen geslachtslijn is ontstaan. Deze lijn heeft buitengewone eigenschappen, leeft ongebruikelijk en vormt een soort priesterschap. Zij wanen zich half goddelijk. Het is de lijn van het slangenzaad, waartoe Nachash en Kaïn behoorde.

Bafomet wordt ook wel de “sabbatsbok” genoemd. Dit heeft te maken met polariteiten, daar hij de middenweg zoekt tussen de polariteiten, alwaar de volkomen rust heerst, die Goddelijk is. Omgekeerd is zijn naam Tem Ohp Ab, dat is: Vader van de tempel voor universele vrede op aarde.

Zijn phallus staat gelijk aan het dollar symbool: \$ \$ \$. Bafomet is één van de vier dieren uit Jesaja 14:9, Zacharia 10:3, Ezechiël 1:4 en Openbaring 4. Hij was een troonbeschermer of Cherub van Jahweh. Na zijn vertrek of val zijn er Serafijnen in de plaats gekomen om de troon van Jahweh te beschermen. Zijn verjaardag viert hij op 1 mei, de dag der revolutie.

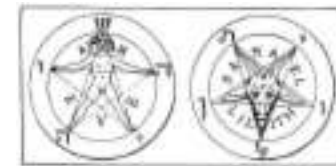
Bafomet

Palladin

Behemoth of Bafomet

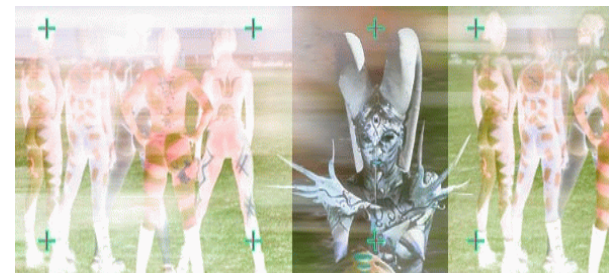

Het satansteken

De Illuminati zijn aanbidders en volgelingen van Bafomet. Zij volgen de Palladin-rite of Lucifer-verering. Op zijn armen heeft Bafomet geschreven staan: Solve et Caligula, dat is: losmaken of oplossen en weer stevig maken. Hij behoort tot de bokken der aarde. Soms draagt Bafomet op zijn buik

het kruis van de Tempeliers, wat wijst naar het kruissen of vermengen van soorten.

Alle leven in de kosmos berust op energiewisseling. Een symbiose is een samenwerkingsverband in de schepping, gezien niets op zichzelf existent is, bekwaam om op zichzelf te staan. Bafomet meende wél dat hij op zichzelf kon staan en verliet zijn standplaats, zijn beginsel. Er kan van geen evolutie sprake zijn zoals men dat vandaag de dag doet, daar alle dingen nagenoeg gelijktijdig

Het middelste figuur is een vrouwspersoon ondersteboven, die het figuur van bafomet uitbeeldt, als een reproductief wezen.

en vlak na elkaar geschapen moeten zijn, daar niets op zichzelf kan bestaan. Het één is van het ander afhankelijk. Bijen zorgen voor bestuiving, dus moeten bijen en bomen / planten nagenoeg gelijktijdig

zijn geschapen. Bafomet wilde ons ook zelfstandig maken, buiten de wet der symbiose plaatsen, los van Elohim.

De vrijmetselaren en Illuminati bekennen het eerlijk dat Kain niet de zoon van Adam was, maar van Samael, alias Nachash.

Dat is dan ook hun vader. Zij vereren Samael en Bafomet. Voor hen is Bafomet de vuuraansteker of lichtbrenger. Bafomet heeft zijn rechten op de Troon van Jahweh verspeeld, maar probeert deze terug te winnen via zijn nageslacht, o.a. via Amalek, om alsnog zijn hand op de troon van Jahweh te leggen.

Exodus 17:16 En hij zeide: Dewijl de hand op den troon van JHWH is, zo zal de

Ger.Gem.Ned. Opheusden

RK-kerk Woerden heeft het er beter afgebracht

oorlog van JHWH tegen Amalek zijn, van geslacht tot geslacht!

Onbekendheid met deze zaak, met de symboliek die Bafomet en zijn nazaten gebruikt, kan leiden tot het volgende. In Opheusden heeft de Gereformeerde Gemeente in Nederland een nieuw kerkgebouw gebouwd,

waarin Nota Bene een raam is gemaakt, waarin het symbool van Bafomet is afgebeeld, zie afbeelding: Bafomet heet ook wel Mendes, de bokgod of vader der wijsheid.

De oude wijsheid

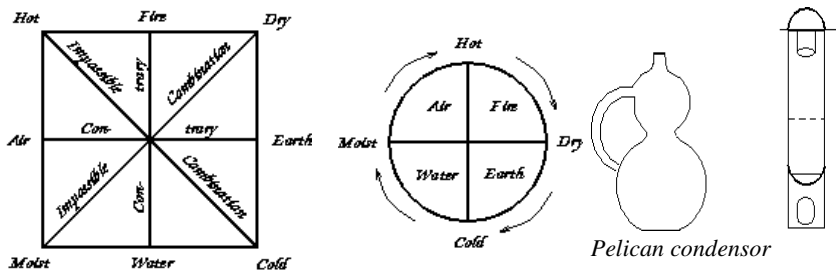
Hoe zagen de oude beschavingen het leven, de schepping en de natuurorde?

Van hen kunnen wij veel leren, hoewel zij de Godsopenbaring van Israël misten. De ouden zagen dat alle elementen die men toen kende in beweging waren en dat dat de sleutel was tot het leven. Het begrip "tijd" wijst naar rotatie, dat een belangrijk omvormingsproces bevat en afbeeldt. De mens wordt op de lagere wereld geboren. De mens kan niet als geest geboren worden, als God-gelijke. Elohim kan geen Elohimmen maken, volkomen aan Hem gelijk. Wel schiep Hij ons mensen naar Zijn beeld en gelijkenis, om via een levensproces zich te vervolmaken tot geestelijken. Het natuurlijke is eerst, daarna het geestelijke, 1Cor.15:46. De mens is

gemaakt uit de aarde, uit de elementen, waarvan onze ouden er vier à vijf kenden, nl.

Hera als de vruchtbare **aarde**, Hades als het centrale **vuur**, Zeus als de **lucht**, en Nestis als het **water**.

Men zag dat er een lineaire en een cyclische rotatie bestond. De lineaire of rechtlijnige is de ogenschijnlijke vermeerdering van de aarde, het water, het vuur en de lucht. De cyclische is de ronddraaiende beweging of kringloop, die het resultaat is van definities en tegenstellingen, als heet en koud, droog en vochtig. Aristoteles noemde de aarde droog en koud, het water koud en vochtig, de lucht vochtig en heet, het vuur heet en droog.

Warmte noemde hij de kracht om iets te scheiden. Warmte maakt alle dingen lichter, vluchtig. Koud maakt stijf.

In de gemeenschappelijke rotatie der elementen wordt de aarde tot water, water tot lucht, lucht tot vuur, en vuur tot aarde. Zo duiden de oude alchemisten dat aan. Water wordt tot lucht door het te verhitten, en lucht wordt door het te verhitten tot vuur, en vuur wordt tot aarde (vaste stof) wanneer alles weer condenseert. In een condensor van Pelikan of Kerotakis kan men zulks aanschouwen.

Warmte zagen de ouden als de voornaamste bron van de rotatie, waarbij zij de zon als krachtbron zagen. De motor van de rotatie beschreef Heraclitus als, koud wordt warmte, waardoor vocht weer droog wordt, en andersom.

Hoe meer men de wetten der beweging bestudeerde, hoe meer men erachter kwam dat er een kringloop bestond. Vandaar de “wielen” waarin men deze kringloop tekende. Denk aan het “wiel van fortuin”, aan het “rad onzer geboorte”, etc.

Water is aanpassend, lucht is expansief, vuur is vernietigend en aarde is absorberend.

Door een kringloop ontstaat er reiniging. De kringloop werkt louterend.

De Alchemisten gebruiken daarvoor hun spreuk “Solve et Coagula” (oplossen en vastmaken). Dat staat tevens op de armen van Baphomet geschreven, de bok/satans-god.

Dus brengt elke kringloop de materie, en de mens die uit de materie gemaakt is, hogerop. Die gedachte is logisch en wordt in de Bijbel aangetoond, zie 1 Corinthe, eerst het natuurlijke, daarna het geestelijke.

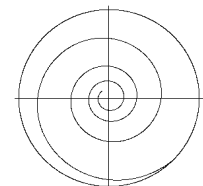
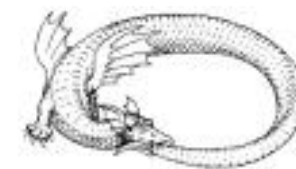
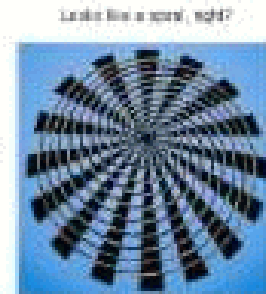
Een vochtige warmte is vereist om de tegenpolen te verenigen, nl. water (koud en vochtig) en vuur (heet en droog). Aarde (droog en koud) helpt alzo de éénwording aller dingen.

Alles in de Schepping beweegt zich van een omtrek naar de kern, spiraalvormig. Dat lezen wij o.a. in Romeinen 11:36 *Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid. Totdat Elohim alles is in allen.*

In technisch opzicht kan een spiraal nooit de kern zélf bereiken. Altijd blijft er enige afstand tussen de spiraal en de kern. Wij kunnen wél Elohims gelijkenis bekomen, maar nooit Hem gelijk zijn in álles. In een huwelijk is er ook een eenheid van vlees, hoewel het twee persoonlijkheden blijven.

De ouden wisten reeds dat er 7 circulaties of kringlopen nodig waren om tot in de planetaire sferen te geraken. De Bijbel gebruikt het getal van de 7 cycli regelmatig, zowel positief als negatief. Negatief krijgt Israël 7 straftijden. Positief kreeg Israël de sabbat, het

S	A	T	O	R
A	R	E	P	O
T	E	N	E	T
O	P	E	R	A
R	O	T	A	S

jubel
7 x 7,
bouw
de
heid
huis
pilar
fund
nten,
nsele

Hoofdkantoor VN te New York vijver als
Ouroboros Ureusslang, spiraalvormig

jaar
en
de
Wijs
haar
op 7
en,
ame
begi
n .
krin

De ouden symboliseerden deze
gloop in de Ouroboros-slang, de eindeloze rotatie.

De week heeft 7 dagen, en ook de her-schepping kende 7 perioden. Hoe lang die perioden duurden, daarover bestaat reeds eeuwenlang meningsverschil. De creationist gelooft dat de aarde niet ouder is dan 6000 jaren. De moderne wetenschap gelooft daar niets van, en is de strijd aangegaan op basis van de evolutie-theorie. Dat is jammer, daar er door beide stromingen geen aandacht wordt geschonken aan het feit dat het verhaal van Genesis een verkorte versie is van een veel uitgebreider verhaal uit Mesopotamië, aldus Zacharias Sitchin in zijn boek: Genesis voorbij.

De Ouroboros-slang verzwelgt zijn eigen staart. De cirkelvorm wijst naar de kringloop, de tijd. Tijd is niet geschapen. Tijd is ontstaan. En de slang verzwelgt de tijd, via de kringloop.

De staart van de slang wijst op de phallus, de zaadgever. De bek wijst naar de vagina, de baarmoeder. De staart is dus mannelijk en de kop vrouwelijk. De staart wijst naar de zonnewarmte en de kop wijst naar de maancyclus der vrouw. De rotatie zelf als ronde cirkel wijst naar het ei, de oorsprong of ei-sprong. Slangen en spiralen wezen in de oudheid naar geestelijke groei en ontwikkeling. Uit het ei zal de Phoenix, de gereinigde ziel voortkomen, aldus de ouden.

In het Soemerische scheppingsepos is de planeet Marduk de hemelse tegenspeler. Marduk is Niburu, Nemesis of 10e planeet, een vreemde eend in ons zonnestelsel die eens in de 3600 jaar ons zonnestelsel binnenkomt in tegengestelde richting van de andere planeten, om daar dood en verderf te zaaien. De teksten zijn op kleitabletten geschreven en zijn duizenden jaren ouder dan de Bijbelteksten. De fragmenten zijn tot 7 tabletten samen te voegen, waarvan er 6 over het scheppingsproces gaan, en één over de heerlijkheid van Elohim, die in de 7e periode met voldoening terug keek op wat Hij had bereikt. Het Hebreeuws heeft voor het aanduiden van de 7 perioden het woordje “yom” gebruikt, dat is meestal een dag, maar niet per se een tijdsbestek van 24 uren.

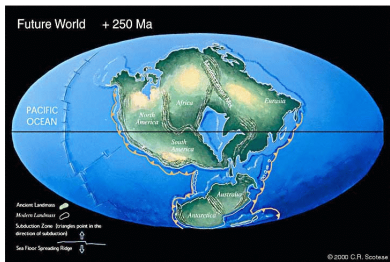
Marduk was in Babylon een dualistische god, fysiek als Ilu, en hemels als Schepper. Marduk zou de planeet Tiamat hebben geraakt, waaruit de aarde is ontstaan zoals ze nu is. Aarde komt van Erda, erthe, Ereds of Eretz, wat afkomt van E-ri-du (een veraf gebouwd huis van de Anunnaki's/Nefilim). Dat betekent zoveel als “de gespletene”, dus Tiamat die gespleten werd, waardoor een deel aarde werd, en een ander deel vergruisd werd tot asteroïdengordel. Aan de ene kant was de aarde aanvankelijk vast land, en aan de andere zijde water, een holte. Tiamat was een water-planeet. De botsing in het zonnestelsel werd voorgesteld als zijnde een oorlog tussen de planeten. Door gravitatiekrachten kreeg de gespleten Tiamat na langere tijd weer een ronde vorm. Deze visie zoals Sitchin haar weergeeft, gold bij de oude volken als vaststaande waarheid. Tegenwoordig volgen nagenoeg alle wetenschappers deze visie, zoals de Duitse professor Wegener haar in 1915 in een boek weergaf, waarbij hij stelde dat de continenten van de aarde op drift zijn geraakt, nl. de pangaea als één groot oorspronkelijk continent, wat uit elkaar is gedreven tot wat nu onze aarde is.

Spira Solaris

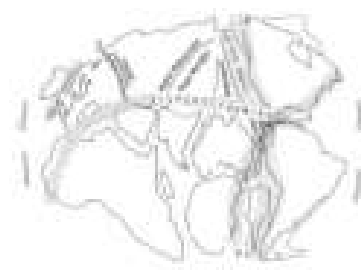
De oude Chaldeeën ontdekten in ons zonnestelsel dat stand en baan van de planeten een spiraalvormige tekening vertonen, de zogenaamde Spira Solaris, de Spiraal in ons zonnestelsel. Zij bestudeerden de stabiliteit in ons zonnestelsel en de mogelijke verstoringen daarbinnen in het verleden. Zij ontdekten dat in ons zonnestelsel de Phi-constante heerst, dat is de spiraalvorm van Phi, 1.618.....

Later ontdekten Titius en Bode de wet der onderlinge afstanden tussen de planeten, 1:10:100:1000: etc.

Er heerst in ons zonnestelsel grote stabiliteit. Hoe kan het ook anders, daar de Schepper alleen maar perfecte dingen geschapen heeft! Tijd is daarbij een gegeven dat ontstaan is om het geschapene zich te laten ontwikkelen van laag naar hoog. Dat geschiedt spiraalvormig. Spiralen vinden wij op

aarde
e r a l
ug. In
helpe
i n
oeme
i n
r e n s
n

De Pangaea

eren, etc.. In het groot is zulk een spiraal dus terug te vinden in de standen der planeten, de Spira Solaris, zoals ook in melkwegstelsels.

Met een mathematische regelmaat en zekerheid bewegen wij ons voorwaarts, althans dat menen wij, want in het verleden heeft Rahab kans

gezien de planetaire loop dusdanig te verstoren, dat alles tegengesteld ging lopen, in feite dus achterwaarts.

De ouden dachten dat de rotatie van de aarde ontstond door de wisseling der elementen, door afkoeling en opwarming. Wij weten nu dat de aarde in werkelijkheid een soort grote elektromotor is met een Noordpool en een Zuidpool en een magnetisch veld. De aarde als motor ontvangt haar energie van de zon, en daardoor draait zij van West naar Oost.

Rahab heeft getracht om Elohims plannen te verijdelen, zodat de aarde, en alles wat daarop is, niet tot een hoger plan kon worden vervolmaakt. Door één of andere oorzaak, waarschijnlijk doordat hij een planeet of via een planeet als vreemde indringer, de andere planeten in hun baan verstoord heeft, is er chaos ontstaan, bijna-botsingen en ook werkelijke botsingen.

Ook kwam de aarde er niet zonder kleerscheuren af. Dat kunnen wij wel zien in de gesteenten, de steenlagen, de bergen en dalen, etc.

In de Syrische stad Ugarit is een geschrift gevonden dat een spreekwoord bevat, “gewijd aan de godin Anat, die de bevolking van de Levant doodde, en die de twee ondergangen en posities van de sterren omwisselde”.

En in de Talmud (traktaat Sanhedrin) staat dat de Schepper 7 dagen vóór de zondvloed de toenmalige orde omkeerde (Pole-shift), en de zon in het Westen verrees en in het Oosten onder ging. Rabbi Hai Gaion (939-1038) zegt het zelfde. C. Julius Solinus uit de 3e eeuw schreef dat de inwoners van dit land zeggen dat zij dat erfden van hun voorouders, waar de zon nú opgaat waar hij vroeger onder ging (nl.. Egypte). Herodotus haalt viermaal aan dat de zon tegenovergesteld verrees waar deze eerder zakte.

In het verre verleden heeft er zich dus heel wat afgespeeld. De huidige ruimtereizen laten ons beelden zien van de planeten, die vol kraters zijn. De Voyager-2 vloog in 1986 langs Uranus en stelde vast dat deze planeet op z'n zij ligt. Het lijkt erop dat deze planeet door een andere planeet geraakt is. De wind op Uranus waait in tegengestelde richting, vergeleken bij alle andere delen in ons zonnestelsel. Sommige manen van Uranus zijn totaal misvormd. Hoe kan dat? De maan Miranda is één van de verbazingwekkendste objecten in ons zonnestelsel, daar op deze maan plateau's en glooiingen zijn die een unieke vorm hebben, rechthoekig. En de ringen van Uranus hebben een tweemaal hogere snelheid dan Uranus zelf. Allemaal raadsels!

In augustus 1989 passeerde de Voyager-2 de planeet Neptunus met haar acht manen, waarvan Triton de meest opvallende is. Triton draait als enige van de 8 manen tegengesteld. Alle manen in ons zonnestelsel draaien tegen de klok in, behalve Triton. Volgens astronomen en wetenschappers moeten er botsingen en bijna-botsingen in het verleden hebben plaatsgehad. Daarop wijst ook de astroïde-gordel tussen Mars en Jupiter in. Volgens de wet van Titius-Bode moet tussen Mars en Jupiter ooit een andere planeet hebben gestaan, die waarschijnlijk vermorzeld is, zie de werken van Sitchin en Velikovsky.

De aarde is dan ook niet woest en leeg geschapen, maar is dat **geworden!** Toen de Morgensterren bij het aanzien van de schepping vrolijk zongen, hebben zij zich niet verblijd over een chaos en woestenij, Job 38:7.

Jesaja 14:12-17 en Ezechiël 28:12-19 vertellen ons van de opstand der engelen en hun val. Door deze opstand en oorlog is woestenij ontstaan, zoals altijd. Genesis 1-3 geven dan ook een summier verslag van een grootse reconstructie, een her-schepping.